

Július 11.: Szent Benedek nyári ünnepe

Obsculta – „Hallgasd”, kezdi Benedek a Regulát. Egy könyv vagy egy fejezet első szavát különösen is meghatározónak tekinthetjük az egész mű szempontjából is, mintegy előre összefoglalja annak mondanivalóját. A hallgatás, az odafigyelés képességében Benedek az ember lényét szólítja meg, személyi mivoltát és méltóságát. A hallgatás a Regulában a lelki élet egyik alapfogalma. A szerzetes hallgató és figyelő: meg kell szereznie a képességet arra, hogy meghallja az önmagát kinyilatkoztató Isten szavát. **A figyelem a találkozás előfeltétele.** A TE felé fordulásban a szeretet nyilatkozik meg.

„Hallgasd” – Benedek a Prológusnak ezzel a kezdő szavával szorosan kapcsolódik a Szentírás hagyományához. „Hallgatni a bölcsességre” az ószövetségi gondolkodás szerint az élet útja (Péld 4,10). A hallgatásra való felhívás Istennek népéhez intézett felszólítására utal: „Halljad, Izrael, a törvényeket és előírásokat, melyek megtartására tanítalak. Halljátok és élni fogtok..” (Deut 4,1). A **bűn a nem-hallgatás**; a hallgatás, a figyelem azonban az élet ígérét jelenti.

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puszkapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa beszéde az úrangyala elimádkozásakor
(2016. július 3.)

Az evangélium hirdetője mondjon le a karrierről és a hatalomvágyról!

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A mai evangéliumi szakasz, melyet Lukács evangéliumának tizedik fejezetéből vettünk (Lk 10, 1–12.17–20), megérteti velünk, mennyire szükséges kérnünk Istent, „az aratás urát, hogy küldjön munkásokat aratásába” (Lk 10,2). A „munkások”, akikről Jézus beszél, Isten országának a misszionáriusai, akiket ő maga hívott meg és küldött el „kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahová menni szándékozott” (Lk 10,1). Az a feladatuk, hogy hirdessék az üdvösség üzenetét mindenkinek. A misszionáriusok mindig üdvöztető üzenetet hirdetnek mindenkinek; nemcsak azok a misszionáriusok, akik messzire mennek, hanem mi is, keresztény misszionáriusok, akik jó szót, üdvöztető szót szólunk. Ez az az ajándék, amelyet Jézus a Szentlélek által ad nekünk. Az üzenet ez: „Közel van hozzátok Isten országa” (Lk 10,9), Jézus ugyanis „közelre hozta” Istent hozzánk; Jézus egy lett közülünk; Jézusban Isten uralkodik közöttünk, az ő irgalmas szeretete legyőzi a bűnt és az emberi nyomorúságot.

Az örömhír, melyet a „munkásoknak” el kell vinniük mindenkinek, egy reményt és vigaszt, békét és szeretetet hordozó üzenet. Amikor elküldi tanítványait maga előtt a falvakba, Jézus meghagyja nekik: „Először ezt

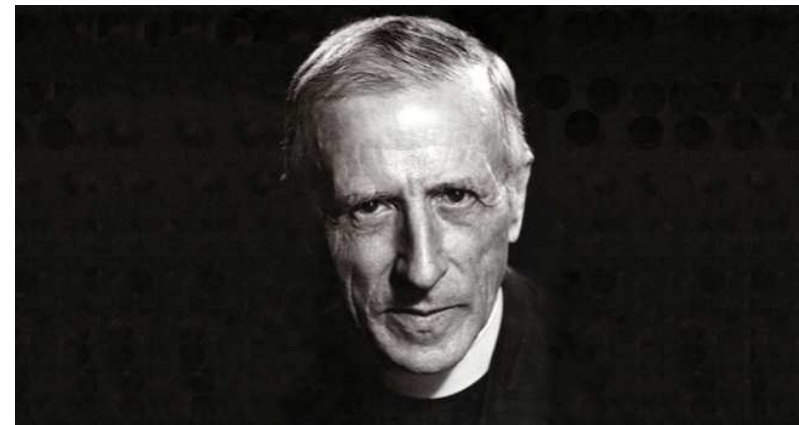
mondjátok: »Békesség e háznak!« [...] Gyógyítsátok meg ott a betegeket» (Lk 10,5.9). Mindez azt jelenti, hogy Isten országa napról napra épül, és már ezen a földön meghozza a megtérés, a megtisztulás, a szeretet és vigasztalás gyümölcseit az emberek között. Milyen szép ez! Építeni napról napra Isten országát. Nem rombolni, hanem építeni!

Milyen szellemben kell Jézus tanítványának ezt a küldetést teljesíteni? Mindenekelőtt tudatában kell lennie a rá váró nehéz és ellenséges helyzeteknek. Jézus nem spórol a szavakkal erről! Jézus azt mondja: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé” (Lk 10,3). Teljesen világos! Az ellenségesség mindig ott van a keresztényüldözés kezdetén; mert Jézus tudja, hogy a küldetést a gonosz munkálkodása akadályozza. Ezért az evangélium munkásának törekednie kell arra, hogy mentes legyen mindenféle emberi korláttól, Jézus parancsa szerint ne vigyen se erszényt, se tarisznyát, se sarut (vö. Lk 10,4), hogy egyedül Krisztus keresztségének erejére bízsa magát. Ez azt jelenti, hogy mondjon le mindenről, amivel személyesen dicsekedhetne, a karrieréről és a hatalomvágyról, és legyen alázatosan annak az üdvösségnek eszközévé, amelyet Jézus áldozata szerzett meg nekünk.

Csodálatos a keresztény ember küldetése a világban! Ez a küldetés mindenkihez szól; kivétel nélkül mindenkit szolgáló küldetés, amely önzetlen nagylelkűséget kíván, de főként magasba tekintő, az Úr segítségét kérő szemet és szívet. Nagy szükség van olyan keresztényekre, akik örömmel tesznek tanúságot az evangéliumról a mindennapi életben. A tanítványok, akiket Jézus elküldött, „örömmel tértek vissza” (Lk 10,17). Amikor mi ezt tesszük, a szívünk örömmel telik meg. Ezt a kifejezést hallva az jut eszembe, hogy mennyire örül, örvendezik az egyház, amikor gyermekei befogadják az örömhírt annak a sok odaadó férfinak és nőnek köszönhetően, akik mindennap hirdetik az evangéliumot: papok – azok a kiváló plébánosok, amilyeneket mindannyian ismerünk –, megszentelt nők és férfiak, misszionárius nők és férfiak... Felteszem a kérdést, halljátok meg a kérdést: közületek, fiatalok, akik itt vagytok a téren, hányan halljátok az Úr hívását arra, hogy kövessétek? Ne féljete! Legyetek bátrak, és vigyétek el másoknak az apostoli buzgóságnak ezt a fáklyáját, amelyet ezek a példamutató tanítványok adtak nekünk.

Kérjük az Urat, Szűz Mária közbenjárására, hogy sose hiányozzanak az egyházban olyan önzetlen szívű emberek, akik azon fáradoznak, hogy mindenkinek elvigyék a mennyei Atya szeretetét és gyengédségét.

Fordította: Tőzsér Endre SP Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír

Az átmenet időszakairól

*"Legfőképp azonban: bízz Isten lassú munkájában.
Igencsak természetes módon mindenben
türelmetlenül, késedelem nélkül célt akarnánk érni.
Alighanem szeretnénk átugrani a köztes szakaszokat.
Türelmetlenséggel tölt el bennünket, hogy valami ismeretlen,
valami új felé tartunk.
És mégis: minden haladás törvénye az, hogy az instabilitás
bizonyos szakaszainak maga mögött hagyásával valósul meg –
és hogy nagyon hosszú ideig tarthat.*

*Én pedig azt hiszem, így van ez veled is;
eszméid fokozatosan érnek be – hagyd hát növekedni őket,
hagyd, hadd alakuljanak, túlságos sietség nélkül.
Ne próbált erőszakosan siettetni őket,
mintha ma azzá lehetnél, amivé az idő (mondhatni a kegyelem és a
körülmények a saját jószántukból) holnap lesz majd.
Csak Isten a megmondhatója, miféle lesz ez a benned
fokozatosan formálódó új szellem.
Tedd meg urunk kedvéért, hogy hiszed:
az ő keze vezet,
és fogadd el, hogy szorongsz, amiért
bizonytalannak és tökéletlennek érzed magad."*

(Pierre Teilhard de Chardin SJ, in Hearts on Fire
fordította: Kőrös László)